

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 101/2016
10.03.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Миломира Николића, председника већа, Марине Говедарица, Слађане Накић Момировић, Љубице Милутиновић и Биљане Драгојевић, чланова већа, у парници тужиоца З.Б. из Б., чији су пуномоћници адвокати из Адвокатске канцеларије Н. из Б., против тужене Републике Србије, Вишег суда у Београду, Одељење за ратне злочине из Београда, чији је законски заступник Државни правобранилац из Београда, ради дуга, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против решења Вишег суда у Панчеву Гж 735/15 од 27.10.2015. године, на седници одржаној 10.03.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца, као изузетно дозвољеној ревизији, изјављеној против решења Вишег суда у Панчеву Гж 735/15 од 27.10.2015. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца, изјављена против решења Вишег суда у Панчеву Гж 735/15 од 27.10.2015. године.

Образложење

Први основни суд у Београду, решењем б број 34706/13, одбацио је тужбу и отказао рочиште заказано за 14.11.2013. године у 09,30 часова.

Врховни касациони суд, решењем Р 3759/2015 од 12.05.2015. године, одредио је Виши суд у Панчеву за поступање у овом предмету.

Виши суд у Панчеву, решењем Гж 735/15 од 27.10.2015. године, одбио је као неосновану жалбу тужиоца (услед очигледне грешке у писању у изреци је написано туженог) и потврдио решење Првог основног суда у Београду б број 34706/13 од 09.10.2013. године.

Против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно окончан, тужилац је благовремено изјавио ревизију, као посебну, због погрешне примене материјалног права, на основу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд је на основу члана 404. и 420. Закона о парничном поступку – ЗПП („Сл. гласник РС“, број 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС и 55/14), а у вези члана 23. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, број 55/14), оценио да ревизија тужиоца није изузетно дозвољена.

Одредбом члана 404. став 1. ЗПП, је прописано, да, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Према томе, истицање погрешне примене материјалног права представља законски разлог за изјављивање посебне ревизије, искључиво уколико због погрешне примене материјалног права у другостепеној одлуци постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и потребе новог тумачења права.

У овој парници нису испуњени услови из члана 404. став 1. за изузетну дозвољеност ревизије тужиоца, с обзиром на то да изражен став у побијаној одлуци да решење суда о трошковима кривичног поступка представља извршну исправу је у складу са правним схватањем Врховног касационог суда од 20.11.2012. године. Поред тога, ревизијом се указује и на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, у делу који се односи на то да тужилац не поседује решење суда којим је одлучено о трошковима поступка, због ког разлога се ревизија не може изјавити, на основу одредбе члана 407. став 2, па ни изузетно дозволити, на основу одредбе члана 404. став 1. ЗПП.

Врховни касациони суд је испитао и дозвољеност ревизије у границама својих овлашћења, на основу одредби члана 420. ст.1. и 2. а у вези става 6. и одредбе члана 479. став 6. ЗПП, па је утврдио да ревизија тужиоца није дозвољена.

Тужба је поднета 27.08.2013. године. У тужби је назначена вредност предмета спора од 162.750,00 динара, који износ представља висину новчаног потраживања тужиоца, као главног захтева на име дуга.

Према томе, како се ради о тужбеном захтеву који се односи на новчано потраживање, које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе (рачунајући да је 27.08.2013. године, 1 евро износио 114,2462 динара и изражено у еврима износило 1.424,5550 евра), у смислу одредбе члана 468. став 1. ЗПП, то се ради о спору мале вредности, у коме против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија, на основу одредбе члана 479. став 6. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредби члана 404. и 479. став 6. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Миломир Николић,с.р.**